Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	Aarestrup, Emil
Titel:	Sørgedragten (DK)
Citation:	Aarestrup, Emil: ”Sørgedragten (DK)”, i Aarestrup, Emil: *Udvalgte digte*, udg. af Dan Ringgaard , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 154. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aarestrup07val-shoot-workid73483/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)
Anvendt udgave:	Udvalgte digte

Da blev det karskt, da vilde Saaret læges
Og Hjertet staae hos dig i Vaarens Have
Uskyldig som dets første Kjærlighed.

Øhlenschlägers Collegium

Som i Onyxens dunkle Aarer vinder
De skjønne Former sig i dunkle Halle,
De røde Lys med Ildcouleurer falde
Paa Billedstrømmen, som i Ord henrinder.

Blaaøiet Dag fra Ruden Vei dog finder,
For mørke Grund et himmelklart Krystalle.
Med Dagens Blomsterlys fra Vindvet kalde
De muntre Alfer og med Rosenkinder.

Sødtlyttende, paa Vingens Zephyrbæven,
Mod kolde Muur de varme Engle gløde,
Vil Krandse hen til Musapræsten bære.

Ha – underfuld i Tausheds dybe Svæven,
Blandt Stjerner halv og halv i Aftenrøde
Staaer Poesiens maanedunkle Lære.

Sørgedragten

See I Floret om min Elsktes
Gule, silkebløde Lokker?
Bæver saa ei Alterluen,
Klar og gylden, blødtomkrandset
Af sin dunkle Virakskye?

Fagre Ring, din Flamme slukkes,
Sortomvunden Stenen funkler –
Veed I vel hvad det betyder?
Det er Døden, som omfavner
Livet i sin Blomsterfryd.

Det er Dag og Nat, som smelte
I en salig Aftenrøde,
Elskovstimen, som skal føde
Hvad os Herrens Ord forjætter:
Det fortabte Paradiis.

Stille Jomfrubarmen svulmer
Under Sørgeflorets Folder,
Liig en from, en hellig Nonne,
Gudindviet, himmelkaaret,
I den snevre Celleboe.

Længselsaanden aabenbares. –
Legende med spæde Toner,
Bævende af Himmelsmerte,
Lytter den – o Farven svigter! –
Kjende I Cæcilia?

Bort fra Graven Stenen løftes,
Sløret mørk tilbageruller,
Fromt det lyse Blik sig hæver
Inderlig i Gud forklaret –
See I Troens Himmelfart?

Ak, men Taaren, som nedtriller
Glimtende paa blege Roser,
Det er Sorgens Mindegave;
Stille jeg med den skal smykkes,
Den har Ida skjænket mig!